

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach

w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Barbara Orzepowska-Kyć
Sędziowie	Sędzia WSA Barbara Brandys-Kmiecik (spr.)
	Sędzia WSA Magdalena Jankiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 listopada 2020 r.
sprawy ze skargi Wojewody Śląskiego
na uchwałę Rady Miasta Gliwice
z dnia 19 grudnia 2019 r. nr XI/195/2019
w przedmiocie ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w całości.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
SEKRETARZ SĄDOWY

Magdalena Wasilek
Magdalena Wasilek

UZASADNIENIE

Skargą z dnia 13 maja 2020 r. Wojewoda Śląski zaskarżył uchwałę Rady Miasta Gliwice NR XI/195/2019 z dnia 19 grudnia 2019 r. zmieniającą uchwałę w sprawie ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg publicznych dla których zarządcą jest Prezydent Miasta Gliwice.

W podstawie prawnej wskazał art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 713) oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2325; dalej jako p.p.s.a.).

Przedmiotowej uchwale zarzucił sprzeczność z art. 40 ust. 2, ust. 6 oraz ust. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 470; dalej jako „ustawa”) w związku z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (t.j. Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.; dalej jako „Konstytucja”). Stwierdził bowiem, że uchwała ta nie uwzględnia wszystkich stawek opłat, o których mowa w art. 40 ust. 2 ustawy w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnych. Rada w ogóle nie uregulowała opłat, o których mowa w art. 40 ust. 2 pkt 3 ustawy w odniesieniu do obiektów infrastruktury telekomunikacyjnej. W § 4 uchwały pierwotnej Rada Miasta określiła wprawdzie stawki opłat za umieszczania w pasie drogowym obiektów budowlanych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego oraz reklam, jednakże przepisu tego nie można odnieść do obiektów infrastruktury telekomunikacyjnej, gdyż maksymalne stawki opłat przewidziane w uchwale pierwotnej przekraczają maksymalną stawkę opłaty w stosunku do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej umieszczanych w pasie drogowym, przewidzianą przepisem art. 40 ust. 8 ustawy, która wynosi 0,20 zł.

Wojewoda podkreślił odmiennność zakresu przedmiotowego opłat, ich wysokość i okresu, za który są one pobierane. Wskazał, że stawki opłat ustalone przez radę gminy w uchwale podjętej na podstawie art. 40 ust. 8 ustawy, z uwzględnieniem ww. stawek maksymalnych, są podstawą do ustalania wysokości opłat za zajęcie pasa drogowego, czego dokonuje zarządca drogi w drodze decyzji administracyjnych (art. 40 ust. 11 w zw. z ust. 3 ustawy). Z tego też względu

szczególnie istotne jest, by nie pojawiały się wątpliwości przy stosowaniu przepisów przedmiotowej uchwały w zakresie podstawy do zastosowania niższych stawek opłat.

W odpowiedzi na skargę Rada Miasta uznała zasadność zarzutów.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach, zważył co następuje:

Skarga Wojewody Śląskiego jest uzasadniona w całości i prawidłowy jest wywód prawny przedstawiony w jej uzasadnieniu.

Art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych przewiduje maksymalne stawki opłat za zajęcie pasa drogowego, o których mowa w ust. 4 i 6 (zajęcie na cele wskazane w art. 40 ust. 2 pkt 1 i 4 oraz w pkt 3) w wysokości nieprzekraczającej 10 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego oraz tych, o których mowa w ust. 5 (zajęcie na cel wskazany w art. 40 ust. 2 pkt 2) w wysokości nieprzekraczającej 200 zł. W dalszej części tego przepisu przewidziano jednak obniżenie stawek w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, o których mowa w ust. 4 i 6 do kwoty nieprzekraczającej 0,20 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego, a w przypadku stawki z ust. 5 do wysokości nieprzekraczającej 20 zł rocznie. Z kolei z art. 40 ust. 2 w zw. z ust. 4, 5 i 6 ustawy wynika, że stawki opłat za zajęcie pasa drogowego na cele niezwiązane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg mają dotyczyć:

- 1) prowadzenia robót w pasie drogowym,
- 2) umieszczania w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanych potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego,
- 3) umieszczania w pasie drogowym obiektów budowlanych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego oraz reklam,
- 4) zajęcia pasa drogowego na prawach wyłączności w celach innych niż wymienione w pkt 1-3.

Z kolei z art. 40 ust. 9 ustawy wynika, że przy ustalaniu stawek, o których mowa w ust. 7 i 8 uwzględnia się:

- 1) kategorię drogi, której pas drogowy zostaje zajęty;
- 2) rodzaj elementu zajętego pasa drogowego,
- 3) procentową wielkość zajmowanej szerokości jezdni;
- 4) rodzaj zajęcia pasa drogowego;

5) rodzaj urządzenia lub obiektu budowlanego umieszczonego w pasie drogowym.

Słusznie zatem stwierdził Wojewoda Śląski, że uwzględniając zmianę art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych wprowadzoną art. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1815) Rada Powiatu powinna uregulować stawki opłat, o których mowa w art. 40 ust. 2 pkt 1- 4 ustawy w stosunku do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej; tj. stawkę opłaty, o której mowa w art. 40 ust. 2 pkt 1 i 4 ustawy w stosunku do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, stawkę opłaty, o której mowa w art. 40 ust. 2 pkt 2 ustawy w stosunku do urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej oraz stawkę opłaty, o której mowa w art. 40 ust. 2 pkt 3 ustawy w stosunku do obiektów infrastruktury telekomunikacyjnej.

Natomiast Rada Miasta Gliwice w § 1 przedmiotowej uchwały dokonała zmiany uchwały XX/528/2004 Rady Miejskiej w Gliwicach z dnia 3 czerwca 2004 r. w sprawie wysokości stawek opłaty za zajęcie pasa drogowego, w ten sposób że, w § 2 uchwały zmienianej Rada dodała pkt 4 o treści: za zajęcie 1 m² powierzchni pasa drogowego, o którym mowa w § 1 pkt 1 i 4 w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, ustala się stawkę w wysokości 0,20 zł za każdy dzień zajęcia; w § 3 uchwały zmienianej Rada dodała pkt 3, o treści: za zajęcie pasa drogowego, o którym mowa w § 1 pkt 2 w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, ustala się stawkę roczną w wysokości 20,00 zł za 1 m² powierzchni pasa drogowego zajętego przez rzut poziomy umieszczanego urządzenia

Słuszność ma Wojewoda, gdy twierdzi, że nie wszystkie stawki opłat, o których mowa w art. 40 ust. 2 pkt 1 - 3 ustawy powinny odnosić się zarówno do obiektów, jak i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej. Stawka opłaty, o której mowa w art. 40 ust. 2 pkt 2 ustawy powinna zostać określona w stosunku do urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, zaś stawka opłaty wskazana w art. 40 ust. 2 pkt 3 ustawy w stosunku do obiektów infrastruktury telekomunikacyjnej. Zatem Rada Miasta Gliwice w sposób nieprawidłowy uregulowała stawki opłat, o których mowa w art. 40 ust. 2 pkt 2 ustawy, co stanowi istotne naruszenie prawa.

Natomiast w stosunku do stawek o których mowa w art. 40 ust. 2 pkt 3 ustawy, tj. stawek opłaty za umieszczania w pasie drogowym obiektów budowlanych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego

oraz reklam, w ogóle nie dokonała ich określenia, co również stanowi istotne naruszenie prawa, polegające na nie uregulowaniu całości materii przekazanej do uregulowania w drodze delegacji ustawowej.

Należy zauważyć, iż w art. 40 ust. 8 ustawy mowa zarówno o obiekcie i urządzeniu infrastruktury telekomunikacyjnej, przy czym pojęć tych nie należy utożsamiać - czym innym jest bowiem obiekt telekomunikacyjny, a czym innym urządzenie telekomunikacyjne. Rozróżnienie to ma istotne znaczenie z tego względu, że przewidziane przez ustawodawcę w art. 40 ust. 8 ustawy niższe stawki maksymalne zostały zróżnicowane w zależności od tego, czy zajęcie pasa drogowego związane jest z obiektami czy też z urządzeniami infrastruktury telekomunikacyjnej - i wynoszą odpowiednio: 0,20 zł dziennie (zamiast 10 zł) w odniesieniu do umieszczonego w pasie drogowym obiektu infrastruktury telekomunikacyjnej (art. 40 ust. 2 pkt 3 ustawy) i 20 zł rocznie (zamiast 200 zł) w odniesieniu do urządzenia infrastruktury telekomunikacyjnej (art. 40 ust. 2 pkt 2 ustawy). Odmienny jest więc zakres przedmiotowy opłat, odmienna jest ich wysokość i odmienny jest okres, za który są one pobierane.

Z powyższych względów Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
Zastępca Dyrektora
SEKRETARZ SĄDOWY
[Signature]
Mieczysław Witek

